

ἡγήσθη ἔμπροσθεν, μὲ συντριβὴν καρδίας
Σταρφεύσα ἐγονάτισεν ἡ μονοχὴ πρεσβυτίς.
ἡδὺς τῆς προσηλόνετο εἰς, προσευχὰς ἁγίας
καὶ μάρμαρον ἐφαίνετο ἡ κάτωχρος μορφή της.

36.

παρῆλθε κ' ἔμενε μ' ἑσταυρωμένας χεῖρας,
Μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν, μ' ἡλλοιωμένον ὄμμα,
αἶφνης ἀπὸ θόρυβον ἀνιήχρησε τὸ δῶμα
καὶ τρίζοντες ἠκούσθησαν οἱ στρόφιγγες τῆς θύρας.
Κίτσαν δύο μαχηταὶ κρατοῦντες ἐπὶ ξύλων,
Ἀσθμαίνοντες ἐμβαίνον
εἰς στρώματι τὸν πᾶσχοντα ἐναποθέτες φίλον
Πήριον εἰς τὴν γηραιὰν προσέρχονται καὶ μένουσι!

37.

αὐτὴν θέσιν τῆς αὐτῆς ποτὶς δὲν ἐταράχθη,
Τῆς ἔφρατον τὴν αἴσθησιν αἱ ψυχικαὶ δόξαι.
Μήτερ τῆς Δέσπωσης, εἶπεν εἰς, ἡ Δέσπω μου ποῦ εἶναι;
Τὰς χεῖρας τότε λύτσασε μὲ τρόμον ἐνινάχθη
ἐντράχη κ' εἶδε . . . δυστυχής! Ὁ νοῦς τῆς ἐπλανᾶτο
Κ' ἐστρέφετο παράφορον ἀπὸ τὴν φρίκην α' ὄμμα.
Ψυχὴ τοῦ Κέντρου, τί ζητεῖς ἀπὸ τὸν ἄδην κάτω;
Ἐπᾶνελθε . . . φεῦ, τὸ πικρὸν σὲ περιμένει χώμα.

38.

Θάρσει, μήτερ! ἔδε με, δὲν κατοικῶ τὸ μνημα.
Ἐραυματίσθην, ἔπειτα, ἀλλ' ὁ προδοτής, ἰσως
καὶ γλυκύτερον τραφὴ τὸ στυγερὸν τοῦ μίσους,
Εἰς σπῆλαιον μ' ἐρύλαττε μυστηριῶδες θῆμα.
Εἰς μ' ἔλυσεν, ἰδὲ τοῦ Κίσσα, τὸν σωτήρα! . . .
—Τοῦ Κίσσα; . . . Κίσσα ἡ σφαγὴς τί ἔγεινεν;
Εἰς τοῦ ληστατοῦ τὴν χεῖρα! (εἰπέ μοι;
τοῦ Φώτου; . . . Κέντρι, μὴ ἀργῆς . . . ὁ λογι-
(σμός μου τρέμει! . . .

39.

ἐκβαλμός τις πρὸ μικροῦ ἰδῶ σφραγιδοφόρος
εἶπεν α ὁ Φῶτος ἔταξε ν' ἀνάψῃ ἐν κηρίον . . .
αὐτοῦν! . . . ταύτην τὴν στιγμήν εἰς τὸν ναὸν πλη-
(σίον . . .
αὐτοῦν μὴ πάθῃ τι κακὸν ὁ ἐνεδρεύων Χλῶρος! ἰ
Κ' ἡ Δέσπω; — Τὸν ἀκολουθεῖ . . . Εἰπέ μοι, τὸν
(οἶόν μου; . . —
Αὐτὸς δ' ὑψόνων τ' ὄμμα,
αὐτὸν ἐκραύγασε, αΘεὶ! τοὺς πόδας πτέρωτόν μου!»
καὶ μὲ τὸν σύντροπον ταχύς κατέλειπε τὸ δῶμα.

40.

Φῶτον ἄγρυπνον κρατεῖ ἑλὴ βουλῶν ἀγρίων.
Μὲ συριγμὸν γλυκύν εἰς τὰς ἐλάτας πνέει,
αὐτὸν οἱ κλώνες οἱ ἄβροϊ τῆς πτέριδος καὶ ῥέει
εἰς τὰς φυλλάδας τῶν κλεπτῶν ὁ χεῖμαρρος πλησίον.
Εἰς τοὺς μαργαρίτας τῆς εἰς τ' ἄνθη διανέμει
εἰς τὴν τερπνὴν κ' ἡδυπαθὲς περικυκλῶ τὴν φύσιν,
καὶ τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς; ἐπὶ τοῦ ὄρους τρέμει,
καὶ τὸ πικρὸν τὸ πικρότερον διώκον πρὸς τὴν δύσιν.

41.

Ὡ δια τὶ δὲν ἡλλάξεν ὁ Φῶτος τὸ λημέρι
Παρ' ἔθο; θέλων εἰς ταῦτὸ νὰ νυκτερεύσῃ ὄρος;
Πᾶσαν στιγμήν ἀκοίμητος τοῦ Φώτου δορυφόρος,
Νεῦμα προσμένων, πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματά του
(φέρει.
Ἐγγὺς αὐτῶν ἀνάκειται εἰς δρὺν ἐστηριγμένος
Ὁ Λαμπρινός, τὸ μέτωπον ἀφείς ἐπὶ τὰ στήθη
Ἀπέκαμε τὸ σῶμά του, ὁ νοῦς ἀπυθνημένος
Καὶ μὲ τὸν ὕπνον ἀσθενῶς παλαίτας, κατεβλήθη.

42.

Ὅταν τὰς χεῖρας ὀπισθεν συνάγουν τὰ δεσμά του,
Ὅποιās ἀναπαύσεως ὁ δοῦλος ἀπολαύει;
Ὡ κάλλιον νὰ κοιμηθῇ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου!
— Ἄφες τὸν ὕπνον, Λαμπρινέ, ἡ ἔχθρα μας ἐλύθη,
Ὁ Φῶτος τὸν ἐξύπνιζε γλυκὺ τὸν ὦμον πλητῶν
Ὅλος ἀκούσας τὴν φωνήν, ἐκείνος ἐκλονήθη
Καὶ ἤρεν ὀφθαλμοὺς θαρεῖς ὡς ὄνειρος ἀν ἦτον.

43.

Ἦλθε λοιπὸν ἀνέκραξεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου:
— Ἄς ἔλθῃ! νὰ μὴ ἐλέπω καὶ τὸν στυγερὸν ἐκείνον...
Ὁ Φῶτος τὸν ἀνέκοψε τὴν διεξῆν ἐκτείνων.
— Φέρε, Ψαρέ, τὰ ὄπλα του καὶ λύσον τὰ δεσμά του!
Ὁ Λαμπρινός ἐλεύθερος ἐγείρεται καὶ πάλλων
Ἀρπάζει τὰ πιστόλια καὶ τὸ κυρτὸν τοῦ ξίφος,
Ἀρπάζει τ' ὄπλον τὸ θαρρὸν, ἀλλ' εἶτι ἀμφεβάλλων
Τὸν Φῶτον περιέβλεψε μὲ δυσπιστίας ὕψος.

44.

— Ἀρματωλὸς ἐξήκοντα κ' ἐγὼ σιτηρεσίων
Εἰς τ' Ἀγραφ' ἀπὸ τὸν Πατᾶν ὠρίσθην τῆς Λαρίσσης.
Σ' ἐλευθερόνω, δύνασαι εὐθὺς ν' ἀνσχωρήσῃς,
Ἐποταγῆς μου πρῶτιστον ἰδοῦ αὐτὸ σημείον.
Δός μοι τὴν χεῖρα! Λαμπρινέ, ἄς χωρισθῶμεν φίλοι!
— Δὲν σφίγγω χεῖρα ἑναγῆ, ἡ χεῖρ σου στάζει
(αἷμα!

Κ' ἐνῶ τὸν λόγον ἐχθρικὸν ἐξέχουνον τὰ χεῖλην,
Ἀπῆστραψε τὸ ἄγριον τοῦ νεανίου βλέμμα.

45.

— Ὁ ἔρως, ὅστις, ἀτυχῶν, τὸν νοῦν διασαλεύει,
Τὴν χεῖρά μου ἀπώθησεν ὁ Ὑψίστος ἄς κρίνῃ
Τὸν φόνον εὐμενέστερος . . . ἀλλ' ἀπελθ' ἐν εἰρήνῃ!
Τὰ μίσση τῆς καρδίας μας ὁ χρόνος θεραπεύει.
— Ἄν εἶδες κόρακα λευκόν, εἶπεν αὐτὰς ἐργίλος,
Ἄν κοῦκον ἤκουσες ποτε χειμῶνα νὰ λαλήσῃ,
Τότε εἰπέ, ὁ Λαμπρινός εἶναι τοῦ Φώτου φίλος,
Τότε εἰπέ, πρᾶνόνται τοῦ Λαμπρινοῦ τὰ μίσση.

46.

Εἶπε κ' ἐστράφη τ' ὄπλον του στηρίζων εἰς τὸν ὦμον.
Φεῦ, πρὸς τὴν λίμνην ἄγευστα πάροδος ἦτον μία
Καὶ ταύτης πέραν ἔρημος ὑπῆρχεν ἐκκλησία . . .
Αὐτὸν καὶ μόνον ἦνοιγεν ἡ μοῖρά του τὸν δρόμον.
Ὅτε δ' ἐκρύβη προχωρῶν εἰς τὸν τραχὺν δρυμῶνα,
Ὁ Φῶτος ἐκραξε πικρὸν τὸ χεῖλος διανοίγων·
α Δὲν εἶδα κόρακα λευκόν, ἡ κοῦκον τὸν χειμῶνα,
Ἀλλ' ὄπλου βρόντημ' ἄρεσόν θ' ἀκούσω μετ' ὀλίγον.»